

ÜRET(K)EN OLMAK

Ali Can GÖZCÜ
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Öğrencisi

Bir sorgulama, hayata, insana ve kendi benliğime... İlerleyen zamanın içinde, ilerlemeyen bir denge. Araştırmanın, geliştirmenin, üretken olmanın vurgulandığı ama kalıpların dışına çıkılmasına izin verilmeyen, insanları ve zamanı sorgulamanın yanlış olacağına inanılan bir ortamda üretken sıfatında üreten oluyor insanlar. Susturulan yalnızca bireyler değil aslında tüm ülke oluyor. Toplumumuzda geri kalmışlıktan sıyrılmak ve daha fazla gelişme yolunda üreten olmamız söyleniyor. Başka bireylerin ürettiklerini tekrarlamamız ve yeni bir oluş içerisine girmememiz vurgulanıyor. “ Ne kadar ekmek, o kadar köfte” anlayışının benimsendiği, insanların var olan köfteyi sunmaları için ekmek üretmeye teşvik edilmediği bir ülke de yaşıyoruz. Evet, üretin diyor büyüklerimiz, teşvik ediyorlar dudaklarından çıkan ve sonsuzluk boşluğuna doğru yol alan ve yok olan o ses çizgileriyle. Yazıya yansıyan hiçbir teşvik veya ses kalmıyor. Sadece sorgulamadan yansıtılan, ezberlenen sözler kalıyor yazılara. Gazete başlıklarında, içinde sürekli bir aldatmacanın olduğu haber programlarında, bürokratlarımızın ve halkımızın ağzında birçok tabir dolanıyor yıllardır: Üniversite gençliği nereye gidiyor... Üniversitelerde skandal... Üniversite mezunu kaldırım mühendisleri... Karşımıza sıkça çıkan ve artık klişeleşmiş bir düzende tekrarlanan taklitçi ve hep üreten asla üretken olmayan bireylerimizin tabirleri bunlar.

Mevcut herhangi bir düzenin veya durumun yanlış olarak düşünülmesinin yanlış olacağından söz edilen, daha sonra da üniversite mezunu sıfatıyla direk olumsuzlukları kabullenmeye terk edilen, yalnızca hep eleştiren ama sorgulayıp çözüm aramayan bir ülkede yaşamak zor olsa gerek. Aslında üniversite gençliği bir yere gitmiyor çünkü gidemiyor. Sınırlamalar kalıplar susturuyor bizleri, bir teoriyi sorgulamamız bizim sorgulanmamıza sebep oluyor. Hayatın ve gelişimin yalnızca var olan kalıplar üzerinde sabit kalınmaması gerektiğini herkes biliyor fakat kimse bu gerçeği yüksek sesle dile getiremiyor. ABD, Japonya gibi bir çok ülke üretken olmak vasfıyla yarışırken, bir buluşu yeni oluşacak bir ürünü yapmanın heyecanı ve hırsıyla yarışırken; ülkemize, yani bizlere yalnızca yine onların icat ettikleri televizyondan izlemek payı düşüyor.

Hayat bu çelişkiler yumağı üzerinden yıllardır devam etse de birilerine yani bizlere bu ortamdan sıyrılmak ve geleceğe üretken bireyler ve yeni nesil olarak yön verme sorumluluğu düşüyor. Bunu yaparken de yaratıcı olmak, hayal gücümüzün sınırlarını zorlamak, bütün olumsuzlukları olumlu olarak görmemiz, yapabileceğimizin en iyisinden daha iyisini yapmamız gerekiyor. Şimdi diyorsunuzdur ‘söylemek kolay uygulamak zor, bunca sınavlar, sunumlar, tezler, ödevler varken nasıl aktif görevler alıp ülkemiz için faydalı olup olumsuzluklarla ve engellemelerle dolu ülkemizde nasıl üretken olacağız’ diye... Sanırım sorunun cevabı işte bu yaşanmış hikaye de gizli;

Nebraska’da yaşlı bir adam yaşardı. Patates ekimi için bahçeyi bellemesi gerekiyordu, ama bu çok zor bir işti. Tek oğlu olan David ona yardım edebilirdi, fakat o da hapisteydi.

Yaşlı adam oğluna bir mektup yazdı ve sorununu açıkladı:

‘Sevgili David,

Patates bahçemi bellemeyeceğimden kendimi çok kötü hissediyorum. Bahçeyi kazmak için oldukça yaşlanmış sayılıyorum. Burada olsan bütün derdim bitecekti. Biliyorum ki sen bahçeyi benim için hallederdin.

Sevgiler, Baban...'

Birkaç gün sonra ođlundan bir mektup aldı.

'Babacığım, Allah aşkına bahçeyi kazma. Ben oraya cesetleri gömmüştüm.

Sevgiler, David...'

Ertesi gün sabaha karşı FBI ve yerel polis çıkageldi ve tüm bahçeyi kazdı, ama hiçbir cesede rastlamadılar. Yaşlı adamdan özür dileyerek gittiler. Aynı gün yaşlı adam oğlundan bir mektup daha aldı:

'Babacığım,

Şimdi patatesleri ekebilirsin. Bu şartlarda yapabileceğimin en iyisini yaptım.

Sevgiler, David...'